

Les nòvies del Congrés

DAVID MIRÓ

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 4 de setembre del 2010

Un dels fenòmens més curiosos de la història recent és la freda relació i el nul esperit de cooperació que, més enllà de proclames puntuals, han mantingut els nacionalismes conservadors majoritaris de Catalunya i Euskadi a Madrid. El que hauria pogut ser una aliança -estratègica poderosa al Congrés (de mit-jana sempre han sumat una -vintena de diputats) per treure rèdits del govern de torn, s'ha convertit la majoria de vegades en una carrera en què un esperava que l'altre ensopegués per córrer a oferir el seu suport a l'inquilí de la Moncloa i aparèixer com a soci preferent i garant de l'estabilitat politicoeconòmica. És evident que la falta d'una estratègia comuna ha facilitat molt les coses als presidents espanyols, que han jugat amb habilitat a atraure una de les dues nòvies en funció de la conjuntura del moment, sobretot José Luis Rodríguez Zapatero, un autèntic mestre en aquest camp.

Només durant el primer any de José María Aznar tots dos van aparèixer junts a la foto, més per fer-se companyia que per tenir un programa similar. Va ser un miratge. Quan el PP va trencar el pacte d'Ajuria Enea al no acceptar el pla de pau de José Antonio Ardanza, el PNB va passar a ser l'enemic a batre per un Aznar embolicat en la bandera rojigualda. ¿I què va fer CiU? Doncs lluny de solidaritzar-se amb els seus homòlegs del nord va continuar al costat del president popular i li va facilitar, entre altres coses, l'aprovació d'una llei de partits pensada per a Batasuna i a la qual el PNB s'oposava (més formalment que de facto, sigui dit de passada). Aquell va ser, segurament, el moment més baix de la relació

PNB-CiU (Anasagasti va dir que Artur Mas era un candidat de laboratori). Més tard, ja amb Zapatero, quan Juan José Ibarretxe va presentar el seu pla per celebrar una consulta sobre l'autodeterminació, els diputats convergents (i unionistes) ho van celebrar sense estar-se de res. Era la manera de treure's del davant el Grup Parlamentari Basc i guanyar marge de maniobra. La mateixa eufòria i satisfacció que es viu en el si del PNB des que el Constitucional es va carregar l'Estatut i va deixar CiU lligada de peus i mans a Madrid, per a desgràcia de Duran.

Per això resulta especialment patètica la particular kale borroka de Felip Puig, que pretén que el PNB incendiï la legislatura en benefici de no se sap qui quan els bascos (ells sí) tenen un pla per desallotjar Patxi López de la lendekaritza. Als nacionalistes els resulta molt més rendible per als seus interessos un Zapatero agònic i un López menyspreat que un Mariano Rajoy envalentit i en mans de la FAES. Per això, aprofitant la incompareixença de CiU, explotaran al màxim la maneta de l'oxigen. I en això, com en el mus, són uns mestres.